

Datum van
inontvangstneming

:

03/07/2024

Zaak C-330/24**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

6 mei 2024

Verwijzende rechter:

Nejvyšší správní soud (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 april 2024

Verzoekende partij:

Celní jednatelství Zelinka s. r. o.

Verwerende partij:

Generální ředitelství cel

BESLISSING

De Nejvyšší správní soud (hoogste bestuursrechter, Tsjechië; hierna: „NSS”) [OMISSIS] heeft in de zaak die aanhangig is gemaakt door **Celní jednatelství Zelinka s. r. o.**, [OMISSIS] (verzoekster) tegen de **Generální ředitelství cel** (directoraat financiën bevoegd op het gebied van bezwaarprocedures, Tsjechië; hierna: „directoraat financiën”) [OMISSIS] (verweerder), naar aanleiding van het beroep dat is ingesteld tegen verweerders besluit van 21 november 2022 [OMISSIS], in de procedure van het door verzoekster ingestelde cassatieberoep tegen de uitspraak van de Městský soud v Praze (rechter in eerste aanleg Praag, Tsjechië; hierna: „MS”) van 13 juli 2023, zaaknummer 10 Af 2/2023–57,

beslist:

I. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de volgende prejudiciële vraag **voorgelegd**:

Moet het begrip „ten onrechte” in artikel 116, lid 7, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie, aldus worden uitgelegd dat een douaneschuld slechts opnieuw verschuldigd kan worden wanneer de

betreffende douanerechten zijn teruggegeven als gevolg van een onbedoelde handeling van de douaneautoriteiten, of kan dit begrip ook betrekking hebben op een onjuiste analyse door de douaneautoriteiten ten aanzien van de tariefindeling van de betreffende goederen?

[OMISSIS]

Motivering

I. Feiten

[1] Celní jednatelství Zelinka s. r. o. (hierna: „verzoekster”) voert elektronische producten van het type AXIS S20xx (hierna: „goederen”) in de Europese Unie in en doet dit om deze in de handel te brengen. Verzoekster heeft deze goederen aanvankelijk ingedeeld onder postonderverdeling 8521 90 00 90 van de gecombineerde nomenclatuur (hierna ook: „GN”), waarvoor een douanetarief van 8,7 % geldt. Vervolgens heeft de Celní úřad pro hlavní město Prahu (douanekantoor voor de hoofdstad Praag, Tsjechië; hierna: „douanekantoor Praag”) verzoekster overeenkomstig de gedeclareerde onderverdeling aangesproken tot betaling van douanerechten ten bedrage van 1 541 018 Tsjechische kroon (CZK).

[2] Daarop heeft verzoekster het douanekantoor Praag verzocht om de tariefindeling van de goederen te wijzigen en deze goederen in te delen in GN-postonderverdeling 8517 62 00 00, waarvoor een douanetarief van 0 % geldt. In het kader van haar verzoek heeft zij tevens verzocht om teruggaaf van de douanerechten. Verzoekster heeft aan haar verzoek de [Závazné informace] [sazebního] zařazení zboží od Celního Úřadu pro Olomoucký kraj (bindende tariefinlichting van het douanekantoor voor de regio Olomouc, Tsjechië) [OMISSIS] gehecht. Volgens deze tariefinlichting zijn goederen van hetzelfde type in het kader van de behandeling van het verzoek van een andere marktdeelnemer ingedeeld onder postonderverdeling 8517 62 00 00. Het douanekantoor Praag heeft verzoeksters verzoek toegewezen en heeft haar het [in CZK luidende bedrag] van de teruggevorderde douanerechten terugbetaald.

[3] Op 8 juni 2021 heeft de Celní úřad pro Jihomoravský kraj [douanekantoor voor de regio Zuid-Moravië, Tsjechië] bij verzoekster een controle van de vrijgestelde goederen verricht teneinde de tariefindeling ervan te verifiëren. Naar aanleiding van deze controle heeft dat kantoor geconcludeerd dat de goederen eigenlijk hadden moeten worden ingedeeld in GN-postonderverdeling 8521 90 00 90, waarin zij aanvankelijk waren ingedeeld. Bijgevolg heeft dit douanekantoor verzoekster bij wege van aanvullende naheffingsaanslagen verzocht om betaling van douanerechten ten bedrage van in totaal 1 541 018 CZK. Verzoekster heeft tegen die naheffingsaanslagen bezwaar gemaakt bij het directoraat financiën, dat het ingediende bezwaar heeft toegewezen op grond dat de situatie moest worden opgelost door de douaneschuld opnieuw verschuldigd te verklaren overeenkomstig artikel 116, lid 7, van verordening (EU) nr. 952/2013

van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna: „douanewetboek”). De bepaling daarvan maakt het namelijk mogelijk om een douaneschuld opnieuw verschuldigd te verklaren in het geval dat ten onrechte is ingestemd met de terugbetaling van douanerechten of de kwijtschelding van een douaneschuld.

[4] Vervolgens heeft het douanekantoor Praag bij negen besluiten van 17 maart 2022 besloten om de douaneschuld ten bedrage van in totaal 1 541 018 CZK opnieuw verschuldigd te verklaren op grond dat de douanerechten in de onderhavige zaak zijn teruggegeven als gevolg van een vergissing van de douaneautoriteiten waarbij verzoeksters goederen op onjuiste wijze zijn ingedeeld in GN-postonderverdeling 8517 62 00 00, waarvoor een douanetarief van 0 % geldt. Verzoekster heeft tegen die besluiten bezwaar gemaakt bij het directoraat financiën, dat het ingediende bezwaar bij besluit van 21 november 2022 heeft afgewezen en het besluit van het douanekantoor Praag heeft bevestigd.

[5] Verzoekster heeft tegen het besluit van het directoraat financiën beroep ingesteld bij de MS, die het ingestelde beroep heeft afgewezen. De MS heeft geoordeeld dat artikel 116, lid 7, van het douanewetboek op de onderhavige zaak moet worden toegepast omdat het betrekking heeft op inhoudelijke tekortkomingen in de besluiten van de douaneautoriteiten. In sommige taalversies van het douanewetboek worden respectievelijk de termen „error” (Engels) en „errore” (Spaans) gehanteerd, die in de rechtstaal eerder de betekenis van „vergissing” dan die van „onbedoelde wangedraging” hebben. De Tsjechische vertaling van voornoemde bepaling verwacht het ruimere begrip „onverschuldigd”, dat wil zeggen „in strijd met de wettelijke bepalingen”, met het engere begrip „per abuis” oftewel „op volstrekt onbedoelde wijze”. Naar het oordeel van de MS is artikel 116, lid 7, van het douanewetboek derhalve van toepassing op situaties waarin, zoals in de onderhavige zaak, douanerechten onverschuldigd zijn teruggegeven.

[6] Verzoekster heeft tegen de uitspraak van de MS cassatieberoep ingesteld bij de NSS. Zij betoogt dat het begrip „per abuis” dat is opgenomen in [de Tsjechische taalversie van] artikel 116, lid 7, van het douanewetboek niet doelt op gevallen waarin rechten onverschuldigd zijn teruggegeven en alleen op gevallen waarin dergelijke rechten per abuis zijn teruggegeven. De bepaling heeft tot doel om situaties te voorkomen waarin de terugbetaling van douanerechten of de kwijtschelding van een douaneschuld het gevolg is van een onbedoelde handeling van de douaneautoriteiten en niet om situaties te verhelpen waarin de douaneautoriteiten de relevante feiten op onjuiste wijze hebben beoordeeld. Artikel 116, lid 7, van het douanewetboek moet restrictief worden uitgelegd. Indien de enige beperking van de toepassing van deze bepaling de in artikel 103 van het douanewetboek genoemde verjaringstermijn van drie jaar was, zou de betrokken partij telkens wanneer douanerechten worden teruggegeven meerdere jaren moeten wachten alvorens zich ervan te kunnen vergewissen dat de teruggegeven rechten niet opnieuw moeten worden betaald.

[7] In antwoord op het cassatieberoep heeft het directoraat financiën vastgesteld dat artikel 116, lid 7, van het douanewetboek ook met andere methoden dan de taalkundige uitlegging moet worden uitgelegd en dat het in dat artikel bepaalde derhalve ook van toepassing is op de onderzochte zaak, waarin de teruggaaf van de douanerechten te wijten was aan een onjuiste analyse door de douaneautoriteiten wat betreft de tariefindeling van de goederen.

II. Toepasselijke bepalingen van Unierecht

[8] Artikel 116, lid 7, van het douanewetboek in de Tsjechische taalversie luidt:

Indien de douaneautoriteiten [per abuis] [„omylem”] terugbetaling of kwijtschelding hebben toegestaan, wordt de oorspronkelijke douaneschuld opnieuw verschuldigd, mits de geldigheid ervan niet overeenkomstig artikel 103 is verjaard. In dit geval dient alle op grond van lid 5, tweede alinea, betaalde rente te worden terugbetaald.

[9] Lid 7 houdt verband met lid 1, dat de terugbetaling van douanerechten of de kwijtschelding van een douaneschuld regelt en dat luidt als volgt:

Onder de bij deze afdeling vastgestelde voorwaarden wordt overgegaan tot terugbetaling of kwijtschelding van bedragen aan invoer- of uitvoerrechten, om elk van de volgende redenen:

- a) invoer- of uitvoerrechten die te veel in rekening zijn gebracht;*
- b) goederen die gebreken vertonen of goederen die niet met de bepalingen van het contract in overeenstemming zijn;*
- c) vergissing van de bevoegde autoriteiten;*
- d) billijkheid.*

Indien een bedrag aan invoer- of uitvoerrechten is betaald en de desbetreffende douaneaangifte overeenkomstig artikel 174 ongeldig wordt gemaakt, wordt dat bedrag terugbetaald.

[10] Overeenkomstig artikel 79, lid 5, van verordening (EG) nr. 450/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, die van kracht was voordat het in de onderhavige zaak toepasselijke douanewetboek is vastgesteld, gold de regeling dat *indien een bevoegde autoriteit ten onrechte terugbetaling of kwijtschelding heeft toegestaan, de oorspronkelijke douaneschuld opnieuw verschuldigd wordt, mits de geldigheid ervan niet overeenkomstig artikel 68 is verjaard.*

[11] Krachtens artikel 242 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (hierna: „verordening nr. 2913/92”) gold de regeling dat *indien een douaneschuld ten*

onrechte is kwijtscholden of het overeenkomstige bedrag aan rechten ten onrechte is terugbetaald, de oorspronkelijke schuld opnieuw opeisbaar wordt. De eventueel uit hoofde van artikel 241 betaalde interest moet worden terugbetaald.

III. Analyse van de prejudiciële vraag

[12] De NSS is tot de slotsom gekomen dat het voor de beoordeling van de regelmatigheid van het opnieuw verschuldigd worden van verzoeksters douaneschuld van essentieel belang is welke uitlegging moet worden gegeven aan het begrip „[omylem]” [„per abuis”], dat wordt gehanteerd in de Tsjechische taalversie van artikel 116, lid 7, van het douanewetboek. Partijen zijn het over de uitlegging die aan dat begrip moet worden gegeven evenwel oneens. Verzoekster is van mening dat een douaneschuld krachtens deze bepaling slechts opnieuw verschuldigd kan worden wanneer de terugbetaling van de douanerechten of de kwijtschelding van de douaneschuld het gevolg is van een onbedoelde handeling van de douaneautoriteit. Volgens het directoraat financiën en de MS kan een douaneschuld ook opnieuw verschuldigd worden wanneer de betreffende douanerechten onverschuldigd zijn terugbetaald of de betreffende douaneschuld onverschuldigd is kwijtscholden, dat wil zeggen als gevolg van een vergissing van de douaneautoriteiten die bestaat in de onjuiste beoordeling van de tariefindeling van de betreffende goederen. Indien verzoekster gelijk heeft, kan haar douaneschuld niet opnieuw verschuldigd worden. Indien verweerder gelijk heeft, kan de douaneschuld wel opnieuw verschuldigd worden, onder voorbehoud van de andere voorwaarden, met name die met betrekking tot de verjaring van douanerechten.

[13] Op grond van de rechtspraak van het Hof heeft de NSS geconcludeerd dat het begrip „per abuis” in de zin van [de Tsjechische taalversie van] het douanewetboek of van de eerdere handelingen van de Unie waarin deze kwestie wordt geregeld niet gedefinieerd is. Hoewel het Hof in [de Tsjechische taalversie van] sommige arresten de term „abuis” [het begrip „per abuis”] heeft gehanteerd (bijvoorbeeld in de arresten van 20 oktober 2005, Overland Footware, C-468/03, EU:C:2005:624, 5 oktober 2006, ASM Lithography, C-100/05, EU:C:2006:645 en 15 juli 2010, DSV Road, C-234/09, EU:C:2010:435), is deze term [dit begrip] daarin niet rechtstreeks gehanteerd om te refereren aan handelingen van de douaneautoriteiten maar om te verwijzen naar het optreden van de importeur van de betreffende goederen. Het Hof heeft het begrip in die zaken evenmin rechtstreeks uitgelegd. De rechtspraak van het Hof die betrekking heeft op belasting- of subsidiezaken bevat geen definitie van een „per abuis” verrichte handeling van de bevoegde autoriteiten.

[14] Ten aanzien van soortgelijke begrippen is in de rechtspraak van het Hof bijvoorbeeld ook uitlegging gegeven aan het begrip „onjuiste of onvolledige gegevens”, dat aldus is uitgelegd dat daaronder zowel materiële fouten of vergissingen als een onjuiste uitlegging van het toepasselijke recht vallen (zie arrest van 16 oktober 2014, VAEX Varkens- en Veehandel, C-387/13, EU:C:2014:2296 punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit begrip wordt in

de rechtspraak van het Hof soms verward met het begrip „vergissing”, dat niet alleen materiële fouten omvat, maar ook onbedoelde omissies en aangiften in strijd met de douanewetgeving (zie arrest van 16 juli 2020, Pfeifer & Langen, C-97/19, EU:C:2020:574, punt 54). Deze rechtspraak had evenwel ook betrekking op een vergissing van een importeur van goederen en niet op een vergissing van de douaneautoriteiten.

[15] Ten aanzien van de mogelijke vergissingen van de douaneautoriteiten heeft het Hof in punt 32 van het arrest van 18 oktober 2007, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, verklaard dat de aard van de vergissing van de douaneautoriteiten ervan afhankelijk is hoe ingewikkeld de betrokken regeling is of, andersom, of die regeling voldoende eenvoudig is, en hoelang de autoriteiten aan hun onjuiste zienswijze zijn blijven vasthouden [arrest van 3 oktober 2007, *Biegi Nahrungsmittel en Commonfood/Commissie*, C-499/03 P, [EU:C:2005:136], punten 47 en 48, en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Daarnaast heeft het Hof zich over mogelijke vergissingen van de douaneautoriteiten uitgesproken in het arrest van 10 december 2015, *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, waarin het heeft geoordeeld dat enkel vergissingen die aan een actieve gedraging van de bevoegde autoriteiten zijn toe te schrijven recht geven op niet-navordering van douanerechten. In dat geval kan een importeur zich ten aanzien van de regelmatigheid van de handelingen van de douaneautoriteiten beroepen op gewettigd vertrouwen en aanvoeren te goeder trouw te hebben gehandeld. Dat arrest had evenwel betrekking op de toepassing van artikel 220, lid 2, onder b), van verordening nr. 2913/92 en niet op artikel 242 ervan, waarin het opnieuw verschuldigd worden van een douaneschuld geregeld is.

[16] De NSS heeft derhalve vastgesteld dat de bestaande rechtspraak van het Hof geen antwoord biedt op de vraag hoe de term „abuis” [het begrip „per abuis”] in de zin van [de Tsjechische taalversie van] artikel 116, lid 7, van het douanewetboek moet worden uitgelegd. De NSS is geneigd om zich aan te sluiten bij het standpunt van het directoraat financiën en de MS, namelijk dat een douaneschuld krachtens deze bepaling ook opnieuw verschuldigd kan worden wanneer de vergissing van de douaneautoriteiten erin bestond dat op onjuiste wijze is onderzocht hoe de betreffende goederen in het kader van de GN moeten worden ingedeeld. Het staat vast dat van een dergelijke situatie sprake was in de onderhavige zaak, waarin het douanekantoor Praag rechten aan verzoekster heeft teruggegeven op grond dat haar goederen zijn ingedeeld in de verkeerde GN-postonderverdeling, waarvoor een douanetarief van 0 % geldt, en dat die indeling is verricht op grond van een bindende tariefinlichting van het douanekantoor voor de regio Olomouc die naderhand onjuist bleek te zijn, alsook in strijd met uitvoeringsverordening (EU) 2021/532 van de Commissie van 22 [maart] 2021 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur, waarbij de tariefindeling van deze specifieke goederen in de gehele Unie is geharmoniseerd doordat deze zijn ingedeeld in postonderverdeling 8521 90 00, waarvoor een tarief van 8,7 % geldt.

[17] De door verzoekster gehanteerde uitlegging van artikel 116, lid 7, van het douanewetboek, volgens welke deze bepaling alleen kan worden toegepast wanneer de douaneautoriteiten de douanerechten op volstrekt onbedoelde wijze hebben teruggegeven, gaat gepaard met een vergaande en ongerechtvaardigde beperking van de toepasselijkheid ervan. In dat geval kunnen de douaneautoriteiten een douaneschuld slechts opnieuw verschuldigd verklaren wanneer zij de betreffende douanerechten bijvoorbeeld op nalatige wijze hebben terugbetaald op de rekening van de verkeerde marktdeelnemer of zij een besluit tot terugbetaling of kwijtschelding ten gunste van de verkeerde marktdeelnemer hebben gegeven. De NSS is van oordeel dat dit niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest. Hoewel [de Tsjechische taalversie] van verordening nr. 450/2008, waarvan de regeling aan het huidige douanewetboek voorging, ten aanzien van de voorwaarden waaronder een douaneschuld opnieuw verschuldigd kan worden eveneens refereerde aan het abusief zijn van de douaneautoriteiten bij het terugbetalen van dergelijke rechten of het kwijtschelden van een dergelijke schuld, volgde uit de Tsjechische versie van artikel 242 van de nog eerder geldende verordening nr. 2913/92 duidelijk dat een douaneschuld slechts opnieuw verschuldigd kan worden wanneer de betreffende douanerechten onverschuldigd zijn teruggegeven. Noch uit het douanewetboek noch uit andere op dit gebied vastgestelde bepalingen van het Unierecht volgt dat de Uniewetgever de voorwaarde voor het opnieuw verschuldigd worden van een douaneschuld heeft willen beperken tot gevallen waarin douanerechten zijn terugbetaald of een douaneschuld is kwijtgescholden als gevolg van een onbedoelde handeling van de douaneautoriteiten. De NSS is er namelijk van overtuigd dat indien de Uniewetgever deze voorwaarde strenger had willen maken, hij dat ook had gedaan.

[18] Bovendien heeft de NSS vastgesteld dat artikel 116, lid 7, van het douanewetboek het opnieuw verschuldigd worden van een douaneschuld in bepaalde taalversies niet afhankelijk stelt van een onbedoelde wangedraging van de douaneautoriteit, zoals het geval is in de Tsjechische [of de Poolse] taalversie, maar termen hanteert die nauwer aanleunen bij de Tsjechische term „verzuim”, die een ruimere betekenis heeft. Dit is bijvoorbeeld het geval in de Engelse taalversie, waarin de term „error” wordt gehanteerd, die in de rechtstaal nauwer aanleunt bij de Tsjechische termen „verzuim” en „vergissing”. In de Spaanse versie wordt de term „errore” en in de Portugese het begrip „erradamente” gehanteerd, en in de Franse versie staat de zinssnede „ont accordé à tort”. De Duitse versie noemt de term „Unrecht”, die nauwer aanleunt bij het Tsjechische begrip „nesprávně” [„ten onrechte”] dan bij het begrip „omylem” [„per abuis”]. De NSS is van oordeel dat uit deze versies duidelijk volgt dat artikel 116, lid 7, van het douanewetboek tot doel heeft om een douaneschuld opnieuw verschuldigd te laten worden wanneer de douaneautoriteiten bij de terugbetaling van de betreffende rechten op onrechtmatige wijze hebben gehandeld, dat wil zeggen dat zij een vergissing hebben begaan, bijvoorbeeld door, zoals in de onderhavige zaak het geval is, goederen in te delen in een bepaalde postonderverdeling van de gecombineerde nomenclatuur.

[19] De Tsjechische versie van artikel 116, lid 7, van het douanewetboek is evenwel niet de enige waarin een andere term dan „verzuim” of „vergissing” wordt gehanteerd. In de Slowaakse taalversie wordt gebruikgemaakt van het begrip „omylom”, dat volledig overeenstemt met het Tsjechische begrip. In de Poolse versie wordt het begrip „omyłkowo” [„per abuis”] gehanteerd, terwijl in artikel 116, lid 1, het daarvan afwijkende begrip „błąd” [„vergissing”] wordt gehanteerd om te verwijzen naar een verzuim van de douaneautoriteiten dat een terugbetaling van douanerechten of een kwijtschelding van een douaneschuld rechtvaardigt. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat alleen de Tsjechische taalversie van de andere versies afwijkt.

[20] Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof zijn alle taalversies van de handelingen van de Unie gelijkelijk authentiek. Derhalve is de NSS er niet van kunnen uitgaan dat in sommige taalversies van artikel 116, lid 7, van het douanewetboek hetzelfde begrip als in artikel 242 van verordening nr. 2913/92 is gehanteerd. Het Hof heeft in punt 18 van het arrest van 6 oktober 1982, Cilfit/Ministerie van Volksgezondheid, C-283/81, EU:C:1982:335, vastgesteld dat de teksten van gemeenschapsrecht in verscheidene talen zijn opgesteld en dat de verschillende taalversies gelijkelijk authentiek zijn. In punt 13 van het arrest van 19 april 2007, Profisa, C-63/06, EU:C:2007:233, heeft het Hof deze rechtspraak samengevat als volgt: „Volgens vaste rechtspraak brengt het vereiste van een uniforme toepassing en uitlegging van de bepalingen van gemeenschapsrecht mee dat de tekst van een bepaling in geval van twijfel niet op zichzelf in één van zijn taalversies mag worden beschouwd, maar daarentegen moet worden uitgelegd en toegepast in het licht van de versies in de andere officiële talen [arresten van 12 november 1969, Stauder/Ulm, 29/69, [EU:C:1969:57], punt 3[,] 7 juli 1988, [Moksel/BALM], 55/87, [EU:C:1988:377], punt 15, en 2 april 1998, EMU Tabac e.a., C-296/95, [EU:C:1998:152], punt 36]. Evenzo heeft het Hof in punt 24 van het arrest van 13 september 2018, Česká pojišťovna, C-287/17, EU:C:2018:707, vastgesteld dat volgens vaste rechtspraak de in een van de taalversies van een Unierechtelijke bepaling gebruikte formulering niet als enige grondslag voor de uitlegging van die bepaling kan dienen of voorrang kan hebben boven de andere taalversies. De Unierechtelijke bepalingen moeten immers uniform worden uitgelegd en toegepast tegen de achtergrond van de tekst in alle talen van de Europese Unie (arrest van 6 juni 2018, Tarragó da Silveira, C-250/17, EU:C:2018:398, punt 20).

[21] De NSS heeft derhalve niet kunnen vaststellen welke van de begrippen van de verschillende taalversies van artikel 116, lid 7, van het douanewetboek juist is en of, in het geval van de versies waarin in het kader van deze bepaling het begrip „[omylem]” [„per abuis”] wordt gehanteerd, geen sprake is van een onjuiste vertaling. De NSS heeft tevens vastgesteld dat het Hof zich in zijn rechtspraak nog niet heeft uitgesproken over de draagwijdte van artikel 116, lid 7, van het douanewetboek of van de artikelen waarin deze kwestie is geregeld in het kader van eerdere verordeningen. Het Hof heeft tot op heden evenmin het begrip „[omylem]” [„per abuis”] [dan wel „ten onrechte”] uitgelegd. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet een nationale rechterlijke instantie waarvan de

beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep voldoen aan haar verplichting om een voor haar opgeworpen vraag over de uitlegging van het Unierecht aan het Hof voor te leggen, tenzij deze rechterlijke instantie vaststelt dat deze vraag niet relevant is, dat de betrokken bepaling van het Unierecht reeds door het Hof is uitgelegd, of dat de juiste uitlegging van het Unierecht zo evident is dat redelijkerwijs geen ruimte voor twijfel kan bestaan (zie arrest van 6 oktober 2021, *Consorzio Italian Management en Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, en aldaar aangehaalde rechtspraak, met name namelijk voornoemd arrest van 6 oktober 1982, *Cilfit/Ministerie van Volksgezondheid*, C-283/81, EU:C:1982:335).

[22] Voor de onderhavige zaak is de juiste uitlegging van het begrip „[omylem]” [„per abuis”] in de zin van [de Tsjechische taalversie van] artikel 116, lid 7, van het douanewetboek van wezenlijk belang. Alleen op basis daarvan kan de NSS namelijk beoordelen of de douaneautoriteiten gerechtigd waren de douaneschuld opnieuw verschuldigd te verklaren. Deze kwestie kan derhalve niet als een *acte éclairé* worden aangemerkt en kan, gelet op de dubbelzinnigheid ervan, evenmin als een *acte clair* worden beschouwd.

[OMISSIS]